

διήγησιν πούτην με πρόμον καταδίκου· ἀπηγοῦντο εἰκοσιν ἄνδρες διὰ νὰ ἀνασηλώσουν ἑκάστον τῶν κορμῶν τῆς γεφύρας.

— Ὁ Θεὸς μ' ἐβοήθησεν, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Ἰωσήφ.

Καὶ ἀναλαβόντες τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν τὰ σίγματα τοῦ τραύματος τοῦ Γαετάνου τὰ ὅποια ὅμως μόνον ὁ Ἰωσήφ εἶδεν, ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἐρυθρᾶς Πύλης.

Ἐκεῖ ὁ ληστὴς παραδοθεὶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ὡμολόγησεν ὅτι καθ' ἕν καιρὸν ἐπέστρεψε μὲ τὰς πρώτας δέκα χιλιάδας τῶν ταλλήρων, εἰς ἡμέραν μεταξὺ τῶν ληστῶν κατὰ τὴν διανομὴν τῆς ποσότητος ταύτης. Καὶ εἰς τῶν κακούργων τούτων, εὗρισκον τὸ μερίδιόν του ὀλιγώτερον τοῦ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ στερήσῃ τὸν λήσταρχον τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῶν λύτρων, ἐβύβισσε τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ Γαετάνου. Ἀλλ' ὁ λήσταρχος διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὰ λοιπὰ, ἔστειλε καὶ ἐπρότεινε εἰς τὴν νέαν νὰ ἔλθῃ ἕως εἰς τὸ μέρος ὅπου, νομίζουσα ὅτι ἠθελαν εὖρεϊ τὸν ἀδελφόν της, θὰ ἐπιπτε καὶ αὐτὴ εἰς ἐνέδραν, καθ' ἣν θὰ ὑστερεῖτο καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρήματά της.

Ἀλλὰ τὸ θάρρος τῆς Βεττίνης καὶ ἡ γεννιότης τῶν δύο ὑπηρετῶν, ἠλλαχθὲν τοῦ δράματος τὴν λύσιν.

Ὁ ληστὴς αἰσθανθεὶς ὅτι ὁ θάνατος θὰ ἦτον ἡ ἄμεσος ἀνταμοιβὴ τῆς προδοσίας του, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ σπήλαιον, περιεπλανήθη μέρος τῆς νυκτός, ἐλπίζων πάντοτε νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ αἰφνιδίᾳ ἐμφάνισις τοῦ Ἰωσήφ ἐματαίωσε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα του.

Τὴν ἐπιούσαν ἀνωρύχθη ὁ τάφος τοῦ Γαετάνου ἐνώπιον τοῦ κλήρου τοῦ Τερνίου καὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως· ὁ νεκρὸς ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ ἀνοιχτὸν καὶ βαθὺ ἐκείνο τραῦμα ὃ ἐπέδειξε τὸ φάντασμα εἰς τὸν Ἰωσήφ.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο γνωστὸν ὅτι οἱ λησταὶ δὲν εἶχον ἄλλην ἐξόδον εἰμὴ τῆς καταστραφείσης γεφύρας, δὲν ἐπρόντισαν οὔτε κἄν νὰ τοὺς συλλάβωσιν. Ἡ γὰρ ἦτον ἐσκαπασμένη ὑπὸ χιόνος καὶ δὲν παρεῖχεν εἰς αὐτοὺς οὐδὲν ἐφόδιον· διὸ καὶ ἐλιμοκτονήθησαν πάντες, τριῶν δὲ ἐξ αὐτῶν τὰ πτώματα ἀποπειραθέντων νὰ διαζώσῃ τὸν χεῖμαρρον, εὗρέθησαν συντετριμμένα ἐπὶ τῶν βράχων· ὁ δὲ νεκρὸς τοῦ Γαετάνου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Βεττίνης, τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν δύο πιστῶν ὑπηρετῶν, μετεκομίσθη εἰς Ῥώμην.

Καὶ ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωσήφ, κατὰ τὴν ἐφισιν τοῦ φίλου του, ἐνομφεύθη τὴν Βεττίναν.

ΣΙΝΙΚΑ.

—ο—

Ὀλιγώτατα ἐγίνωσκον οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες περὶ τῶν ἀνατολικωτάτων τῆς Ἀσίας ἐθνῶν, Σινῶν, Ση-

ρῶν, καὶ Ἰαπόνων, διότι τὰ ἔθνη ταῦτα, ἔχοντα γὰρ καλὴν καὶ εὐνομίαν τινὰ καὶ φυσικὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τῆς δυτικωτέρας, δὲν ἠσθάνοντο τὴν χρεῖαν τῆς συγκοινωνίας μετὰ τῶν ξένων, καὶ τοῦ μετοικισμοῦ, καὶ τῶν κατακτήσεων, προτιμῶντα εὐλόγως βίον μονήρη καὶ εἰρηνικόν. Οἱ Σῖναι ὅμως, καθ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς παλαιᾶς αὐτῶν φιλολογίας, ὡς λέγουσι, δὲν ἠγνόουν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, μετὰ τὰ Περσικὰ μάλιστα καὶ τῆς προόδου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐκθειάζουσι καὶ αὐτοὶ, ὡς πάντες οἱ Ἀσιανοί, ὀνομάζοντες Ἰωνας τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τῶν γνωστότερων αὐτοῖς Ἑλλήνων Ἀσιανῶν, τῶν Ἰώνων. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπὶ τῶν Βυζαντίων Αὐτοκρατόρων οἱ Ἕλληνες ἐσχέτισθησαν ὁπωσοῦν μετὰ πάντων τῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν καὶ αὐτῶν τῶν Σινῶν, ὑποληπτόμενοι καὶ εὐνοοῦντες αὐτούς. Ἀναφέρουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους αὐτῶν Σῖναι καὶ ἄλλοι τῶν ἀνατολικωτάτων Ἀσιανῶν ἤρχοντο εἰς τὴν κατ' ἔτος συγκροτούμενην ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ τὴν ἐσπέρην τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐμπορικὴν ὁκταήμερον πανήγυριν, τὴν μεγίστην τῶν τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου σήμερον δὲν βλέπομεν οὔτ' ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, οὔτ' ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ. Πιθανῶς ἡ ἀγριότης καὶ ἀνομία τῶν κατακτητῶν καὶ διοικητῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ παρεπομένη τῶν τόπων ἐρήμωσις, ἐμπόδισε τὰς ἐμπορικὰς καὶ οἰκας ἄλλας σχέσεις τῶν Σινῶν πρὸς τοὺς δυτικωτέρους τῆς Ἀσίας λαοὺς, πάσχοντας καὶ φθειρομένους.

Οἱ Ἕλληνες οὔτ' εἶχον, οὔτ' ἔχουσιν, οὔδ' ἔχουσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἰτίαν ποτὲ συγκρούσεως, ἢ ἔχθρας, διὰ τὴν ἀπόστασιν, πρὸς τοὺς Σῖνας· θεωρητέον ἄρα φιλικὸν τὸ ἔθνος αὐτὸ καὶ τὴν καὶ τὴν πάντοτε. Ἀφοῦ ἀνοιχθῇ ὁ Ἡρῶς ἰσθμὸς πιθανῶς ἢ Ἑλληνικὴ ναυτιλία καὶ οἱ Ἕλληνες ἐμποροὶ, ἐκτείνοντες εἰς τὴν μεσημβρινὴν μεγάλην Ἀσίαν τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν σχέσεις, θέλουσιν ἐπισκεφθῇ καλῶς μετὰ τὴν Ἰνδικὴν τοὺς εὐδαίμονας Σῖνας, αὐξάνοντες τὴν μετ' αὐτῶν φιλικὴν ἡμῶν γνωριμίαν, καὶ χρησιμεύοντες αὐτοῖς ὡς ἐξηγηταὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ μεσῖται τῶν ἐμπορικῶν τῆς Κίνας πρὸς τὴν Εὐρώπην σχέσεων. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Σινικῇ ἐπικρατείᾳ ἀριθμοῦνται, ὡς ἐσημείωσαν αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες πρὸ τριῶν ἐτῶν, χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι πολλοὶ ὑπὲρ τὰ 4 ἑκατομμύρια. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι Σῖναι τινὲς ἐβοήθησαν χρηματικῶς τὸν ἡμέτερον ἐθνικὸν ἀγῶνα κατὰ τὸ 1824, γενομένης συνεισφορᾶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Καντῶνι παρὰ τῶν φιλελλήνων Ἀγγλων.

Ἴσως τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δεχθῇ ποτὲ καὶ Σῖνας μετοίκους.

Οἱ Σῖναι ὁμολεγουμένως εἶναι ἀρχαιότατον καὶ ὠραιότατον καὶ τὸ μᾶλλον εὐνομούμενον καὶ σοφὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν τῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, ἐξαιρουμένης τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ρωσικῆς ἐπικρατείας, καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Ἰνδίας. Ἀποδεικνύονται δὲ

νοήμονες, φιλομαθείς, ἀγαθοὶ τεχνῖται καὶ γεω-
ργοί, καὶ φιλοδίκαιοι καὶ φιλάνθρωποι πρὸς ἀλ-
λήλους. Αὐτοὶ πρὸ τῆς Εὐρώπης εὗρηκαν τὴν κατα-
σκευὴν τοῦ χαρτίου, τὴν τυπογραφίαν, τὴν πυρί-
τιδα, τὴν ναυτικὴν πυξίδα καὶ ἄλλα. Ὁ πληθυ-
σμός αὐτῶν, ἀποδεικνύων αὐτὸς μόνος αὐτόθεν τὴν
ἐμπειρίαν, τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν φιλάνθρωπίαν
τῶν Σινῶν, συμποσοῦται κατὰ τινας μὲν τῶν Εὐ-
ρωπαϊῶν συγγραφέων εἰς 300 ἑκατομμύρια, ἥτοι
περίπου τὸ τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κατ' ἄλ-
λους δὲ τὸ ἡμῶν μόνον. Ἀλλὰ καὶ οὕτω πρω-
τεύει κατ' ἀριθμὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι, διότι οὐδὲν ἄλ-
λο ἔθνος ἀριθμεῖ 150 ἑκατομμύρια ψυχῶν. Ὁ
Σινικὸς λαὸς, ἔχων ἐτησίαν αὐξάνειν δύο ἑκατομ-
μύρια, ἐν οἷς λογιστέον 200.000 τοῦλάχιστον μα-
χίμων ἀνδρῶν, δύναται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος τῆς
γῆς νὰ διατηρήσῃ πόλεμον, διότι ἔχει πρὸς τοῖς
ἄλλοις καὶ χρήματα, καὶ παντοίαν τροφὴν ἄρθη-
τον, καὶ ἱκανὰς τέχνας, λαὸν δὲ φιλόπατριν καὶ
γενναῖον, ἀρᾷ εἰσάξῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν τακτικὴν.
Ἡ Κίνα ἔχει καὶ καλοὺς καὶ πολλοὺς ναύτας καὶ
παντοίαν ξυλὴν ναυπηγήσιμον, ὥστε δύναται νὰ
σχηματίσῃ εὐκόλως ἀξιόλογον ναυτικὴν δύναμιν,
ἂν μιμηθῇ τὴν Εὐρώπην καὶ κατὰ τοῦτο.

Τούτων οὕτως ἔχόντων ἡμεῖς, ὡς Ἕλληνας κα-
χριστιανοί, λυπούμεθα κατὰ φιλάνθρωπικὸν καθή-
κον, καὶ ὡς φίλοι τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Σινῶν, διὰ
τὸν ἐγειρόμενον μέγαν καὶ δεινὸν πόλεμον τῶν δύο
ἐνδόξων καὶ μεγίστων αὐτῶν λαῶν, τοῦ μὲν ἀνα-
τολικωτάτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τοῦ δὲ δυτικωτάτου ἐν
τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ταῦτα διὰ μικρὰν αἰτίαν. Τὸν
πόλεμον τοῦτον ἡμεῖς θεωροῦμεν ἀξιοκατάκριτον
καὶ λυπηρὸν. Ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, ἡ σώφρων ἐλευ-
θερία, ἡ θεόδοτος χριστιανικὴ πίστις δεν συγχω-
ροῦσι τὴν βίαν, τὰς αἱματοχυσίας καὶ τὰς κατα-
στροφὰς διὰ τὰ γνωστὰ σχέδια, παριστανόμενα το-
ριστικῶς καὶ ἀσυνειδήτως ὑπὸ τινων ὁργάνων τοῦ
εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ὡς ἱκανὴν δικαιολογίαν τοῦ πο-
λέμου καὶ ὡς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Κίνα,
μὴν ἐνοχλοῦσα καὶ μὴ κατακτῶσα τὰ ξένα ἔθνη, ἔχει
τὸ δικαίωμα προφανῶς, ἐὰν θέλῃ, τοῦ μὴ συγκοινω-
νεῖν μετ' αὐτῶν, ἀδικουμένων καθ' ἑκάστην ὑπ' ἄλ-
λῶν καὶ ἀδικούντων καὶ ἐπιβουλεωμένων αὐ-
τὴν, συγχωροῦσα μόνον τὴν προσφυγὴν ἐν καιρῷ
κινδύνου.

ΕΥΘ.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Πανεπιστημίου καὶ Φιλεκπαιδευτ. Ἑταιρείας.

Τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ

Ἑταιρεία, διένειμον μετὰ διπλωμάτων πρὸ
ἐνὸς ἔτους τὰ μετάλλια ὧν παραθέτονται τὰ
σχεδιογραφήματα.

Καὶ τὸ μὲν τοῦ Πανεπιστημίου, χαλκοῦν